

[Aksel Larsen.]

nu træder Atlantpagten i kraft med alle dens konsekvenser — og så er Danmark i krig. Det kan gå sådan, ingen kan lukke øjnene derfor.

Altså, selvom man ikke accepterer det synspunkt, som vi kommunister giver udtryk for, og som er rigtigt, at Atlantpagten er en aggressionspagt, er et udtryk for, at imperialistiske magter med Amerikas Forenede Stater i spidsen ønsker og stræber efter snarest muligt at få påbegyndt en aggressionskrig mod den socialistiske verden, selvom man ikke anerkender det, selvom man hidtil har forsøgt at lulle sig i søvn eller slå sig til ro med tanken om, at det er dog kun en forsvarspagt, så må man erkende, at der er så mange krudttønder, som er nær ved at eksplodere, at medlemsskab af Atlantpagten bliver noget af det farligste, som tænkes kan.

Jeg tror, at de ansvarlige for Atlantpagten, først og fremmest det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, men også hans arvtager, den nuværende regering, ved dette. Ellers ville man nemlig ikke gøre det, man gør, og ellers ville man ikke ustede en forholdsordre som den, man har udstedt. Forstå dog, at kommer der krig — og Danmark skal kæmpe som medlem af Atlantpagten, uanset hvordan krigen kommer, uanset hvor den bryder ud —, så er der een ting, der desværre er fortvivlende sikker: Danmark bliver det land, der kommer til at lide mest under dette, ja, der er udsigt til landets ødelæggelse, måske total folkedød. Hvorfor vil man styre ind i dette? Hvorfor vil man ikke hellere lade Danmark lægge sin stemme internationalt i vægtskålen for fred og afspænding? Hvorfor vil man ikke vælge en politik, som i hvert fald giver mulighed for, at det ikke kommer til at gå så galt, som det under alle omstændigheder kommer til at gå Danmark, hvis det som allieret med England og USA, med Grækenland og Portugal og Tyrkiet bliver deltager i en tredje verdenskrig.

Oluf Pedersen: Da Danmark gik ind i Atlantpagten, blev det fremhævet, at efter artikel 5 havde vi ret til et selvstændigt skøn, og at pagten var en defensiv pagt. Den er stadig en defensiv pagt; derimod er vor ret til hævde af et selvstændigt skøn lidt efter lidt blevet undergravet. Det er jo ikke meningen, at vi skal blive til eftersnakkere af andre, ligesom det kommunistiske parti er det. Kommunerne hævder, at de er demokrater, og så må de give dette et særligt navn for at dække over hykleriet, men det må vi andre ikke lade os påvirke af.

Jeg erkender altså, at Atlantpagten var

og fortsat er defensiv., Den er indgået af frygt for angreb, og det er jo det, der er sket i andre lande, som begrundet denne frygt. Jeg erkender også, at Danmark er tilsluttet pagten, og at den naturligvis må gælde; men jeg beklager, at det selvstændige skøn lidt efter lidt er undergravet, og jeg tror, at der fremover må vises mere påpasselighed. Jeg beklager, at vi fik de danske tropper i Tyskland, jeg beklager enhedskommandoen, jeg beklager den sammenblanding, der er sket i Grønland, og jeg beklager, at Danmark under pres er gået med til optagelse af Grækenland og Tyrkiet, til trods for at vi alle i det udenrigspolitiske nævn oprindeligt var enige om at gå imod. Jeg frygter, at det, der sker her, kan medvirke til opdeling af verden i to store grupper, der opruster. Vi bliver jo fra anden side angrebet for, at selv vore fantastisk store militærudgifter er for små; der er jo ikke grænser for, hvad der kan bruges til militær. Jeg håber, at regeringen vil hævde vor ret til selv at bestemme, hvor meget militær vi skal have. Jeg tror, at vi er tjent med så lidt som muligt, og jeg håber også, at vi bliver fri for udvidelse af tjenestetiden til trods for krav herom udefra. Jeg vil gerne sige til regeringen: spyt i næverne og stå fast. Det kan jo lade sig gøre. Når en snakkerig dame, tidligere medlem af dette ting, rejser landet rundt og fortæller, at rigsdagen ved at gå med til Atlantpagten er blevet reduceret til et sogneråd, er det jo forkert. Vi kan hævde os, når vi vil, og det er der heldigvis også eksempler på; jeg forstår, at det anslag, der har været imod den almindelige handel, og som ville have ført til stor økonomisk skade for vort land og sandsynligvis også ville have tilspidset situationen og øget krigsfaren, er blevet afvist af den danske regering, og det ønsker jeg udenrigsministeren til lykke med. Jeg beklager, at vi ikke stod lige så fast med hensyn til denne udvidelse af Atlantpagten, og jeg vil derfor gå imod ratificeringen.

Udenrigsministeren (Ole Bjørn Kraft):

Det er ikke min hensigt ved denne anden behandling at genoptage den udførlige diskussion, der har fundet sted under første behandling, men jeg ønsker i anledning af de udtalelser, som her er blevet fremsat, at erklære, at Atlantpagtens defensive karakter, dens hovedformål: at søge at bevare freden, at undgå en ny verdenskrig, ikke røkket og ikke ændres ved beslutningen om at tilslutte sig Grækenlands og Tyrkiets optagelse. Man imødekommer ved denne afstemning disse to landes ønske og krav om sikkerhed i en farefuld verden, den sikkerhed, som det nu